

пѣсенята. Всички станаха нѣкакъ си много добри.

— Митко, нѣма вече да събарямъ кѣщицитѣ ти — рекълъ Гошо.

Пѣлитѣ не кукуригаха. Всичко, затаило дѣхъ, слушаше чудната пѣсенъ.

— Кой ли свири въ гората? — питаха всички.

Но не щѣте ли, деца, намѣрихме го. Единъ день дълго време скитахме изъ гората. И на края на гората, отъ дето се простираше безкрайно свѣтло поле, видѣхме малка сламена кѣща. Предъ нея седѣха единъ старецъ и една бабичка. Дѣдото правѣше дървени свирчици, а бабата предѣше. Между тѣхъ кротко спѣше една котка.

— Ти ли свирѣше? — попитахме го.

— Азъ.

— Дай да видимъ свирката.

Показа ни я: Свирка като свирка.

— Я духни.

Старецътъ засвири. Като спрѣ, видѣхме, че бабичката пророни една сълза.

— Кой те научи да свиришъ?

— Моето сърдце — отговори старецътъ и пакъ задѣлка съ ножчето си.

Далече блѣстѣше слънцето и черни врани летѣха надъ нивитѣ.

После много пѣти, въ тихи дни, ние слушахме неговата пѣ-

сенъ. Като че тоя човѣкъ бѣ пратенъ отъ небето. Въ кръчмитѣ хората не вадѣха вече ножове.

Веднажъ малката Ана, момичето съ кроткитѣ като на Исуса очи, отишла въ гората да търси дѣдото. Ходила, ходила докато най-сетне го намѣрила. Отначало тя се уплашила, но той кротко я повикалъ и турналъ на колѣнетѣ си.

— Дѣдо, защо всички млъкватъ, когато чуятъ твоята пѣсенъ? — запитала го тя.

Тогава той почналъ:

— Дѣще, имаме си и ние едно хубаво като тебе момиче. Много му се радвахме. Но дойде чумата и грабна рожбата ни. Останахме самички съ бабата. Азъ и преди свирѣхъ, но откакто умрѣ детето ни, моитѣ пѣсни станаха така жални, че всѣки, който ги чуе, ще заплаче.

Старецътъ цѣлуналъ малката Ана и заплакалъ.

А презъ една студена зима той и бабичката умрѣли отъ гладъ и никой вече не чу вълшебната му пѣсенъ. Хората въ кръчмитѣ пакъ почнаха да вадятъ ножове.

Дѣдо Добренъ млъкна. Млъчаха и децата и гледаха къмъ далечнитѣ червеникави гори, кждето нѣкога живѣлъ старецътъ съ чудната свирчица.

Спасъ Кралевски